

tioneringen!). . . enten at genindføre Rationeringen, eller at gaa til en Forhøjelse, og det var overordentlig vanskeligt, mente Ministeren, fordi Folk, da nu Bekendtgørelsen havde været udstedt om Rationeringens Ophævelse, kunde været omgaaedes letsindigt med deres Kort og muligvis have smidt dem væk; man kunde da komme til at staa overfor den Mulighed at skulle udstede nye Kort. Ministeren har udtalt sig om det paa et tidligere Tidspunkt end i Gaar, idet der, da der blev lidt Uro i Pressen om dette Spørgsmaal, i Regeringspressen fremkom et Interview med den højtærede Minister om dette Spørgsmaal. Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse citere et Par Ord af Ministerens Udtalelser om dette Forhold. Ministeren udtalte her: Personlig var jeg mest stemt for at gennemføre Rationeringen ved at tilbagekalde den for nogle Dage siden udstedte Bekendtgørelse om dens Ophævelse. Herimod blev der imidlertid fra de paa-gældende Myndigheders Side rejst den Indvending, at mange allerede i de Dage, der var gaaet, siden Bekendtgørelsen blev udstedt, kunde have tilintetgjort deres Franskbrøds- eller Melkort. Der vilde da blive Tale om at erstatte med nyudstedte Kort, hvilket kunde volde store Vanskeligheder, da al Kontrol var udelukket“.

Jeg vil gøre Ministeren opmærksom paa, at han sikkert her gør sig skyldig i en Fejltagelse, thi Bekendtgørelsen om Ophævelsen af Rationeringen kom den 30. Juli, og Bekendtgørelsen om Forhøjelsen af Hvedemelsprisen kom den 31. Juli, saa der kan ikke være Tale om nogle Dage, men kun om een Dag, og jeg tror ikke, Ministeren havde behøvet at være saa ængstelig for, at Franskbrøds kortene skulde være blevet bortkastet paa den ene Dag. Men uden Hensyn til dette finder jeg, at denne Sag har faaet en Behandling fra Ministeriets Side, som jeg i Afviklingsudvalget ikke vilde være med til at godkende, fordi jeg syntes, at det for Udvalget foreliggende Materiale ikke indeholdt fyldestgørende Begrundelse for den Foranstaltning, som var truffet saa pludselig. Jeg har ønsket, at Rigsdagen gennem en Forhandling om Sagen skulde have Lejlighed til at se, hvor tilfældigt hele denne Sag er blevet behandlet fra Administrationens Side. Imidlertid skal jeg under Henvisning til, at man i Udvalget om Kornlovsforslaget nu er blevet enig med Ministeren om, at Hvedemelsprisen i det kommende Høstaar skal være forholdsvis højere end i indeværende Høstaar for at holde

Prisen paa Rugbrødet noget nede, og uden Hensyn til det praktisk ugerlige i at redressere de Følger, som er affødte af Bekendtgørelsens Bestemmelser, ikke foreslaa ærede Medlemmer at stemme imod Bekendtgørelsen. Mindretallet har for øvrigt heller ikke indstillet Bekendtgørelsen til Forkastelse, det har blot ikke villet tage Medansvar for dens Godkendelse. Jeg vil anbefale mine Meningsfæller at afholde sig fra at stemme og derved overlade Flertalspartierne her i Salen at være direkte medvirkende ved Bekendtgørelsens Godkendelse.

Hauge: Jeg kan give min Tilslutning til de Udtalelser, som det ærede Medlem fra Lejre (N. Frederiksen) fremførte paa Udvalgets Flertals Vegne og ønsker i øvrigt, kun at gøre nogle faa Bemærkninger om den hele Sag. Jeg tror, man med Sandhed kan sige, at dens Opstaaen skyldes den Omstændighed, at man i Administrationen og andetsteds har følt sig kaldet til at efterkomme de fra forskellige Sider fremsatte Ønsker om efterhaanden at komme bort fra de under Krigen skabte Forhold og komme ind under normale Tilstande. Det fremgaar af de Bilag, der ledsager Indstillingen, at forskellige Institutioner, Ernæringsraadet, det staaende Landbrugsudvalg, har været medvirkende ved Bedømmelsen af Sagen. Det staaende Landbrugsudvalg har gjort Indstilling til Ministeren om, at Rationeringen af Hvedemel ophører, og de næringsdrivende har fremsat Ønske derom. Der er altsaa fra Næringslivets forskellige Sider kommet et Krav til Ministeren om at løse et af de Baand, der har været knyttede under Krigen, og sluttelig har Ministeren spurgt den overordentlige Kommission som den Institution, der i adskillige Tilfælde sidst høres, inden Ministeren træffer Afgørelse.

Det fremgaar af de Bemærkninger, som den overordentlige Kommission har gjort, og som er blevet refereret af det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne (Slebsager), at Kommissionen var betænkelig. Det er den eneste Institution, der overfor Ministeren har ytret nogen Betænkelighed; jeg tør sige, at vi i den overordentlige Kommission havde paa Fornemmelsen, at det var voveligt at ophæve Rationeringen, men vi var paa det rene med — det var i hvert Fald jeg for mit Vedkommende —, at hvis vi modsatte os Ophævelsen, vilde der blive rejst den Indvending mod Kommissionens Stilling, at der jo ingen Grund var til at opretholde